

Arrest

nr. 86 196 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die beide verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 december 2008 België binnen en dient op 9 januari 2009 een asielaanvraag in.

Op 23 oktober 2009 wordt verzoeksters dochter, R. M., in België geboren.

Op 14 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20

mei 2011 nr. 61 899 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het bevel vermeldt tevens het minderjarig kind.

Op 12 augustus 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De lokale politie van Brasschaat verricht een woonstcontrole en stelt op 22 augustus 2011 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2011 werd ingediend door :

M., S. (...)

geboren te (...) op 29.08.1983

ouder en wettelijke vertegenwoordiger van

D., R. (...)

Geboren op 23.10.2009

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De partner met wie betrokkene wettelijk samenwoont en die het kind van betrokkene heeft erkend, D., D. (...), heeft op 14.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont zodoende niet aan waarom dat element een buitengewone omstandigheid zou zijn waardoor ze de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op art. 3 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wisten dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 24.05.2011 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31.05.2011 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 02.06.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt humanitaire redenen aan maar toont niet aan dat ze zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Betrokkene legt daar geen bewijs van voor en geeft ook niet aan waarom dat een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Eventuele elementen van integratie (betrokkene verblijft enige tijd op het grondgebied, zou hier haar sociale en economische belangen hebben, heeft contacten in België, zou werkbereid zijn en heeft een arbeidsvergunning gehad, betrokkene legt getuigenverklaringen voor en heeft lessen Nederlands, een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering gevolgd) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het KB. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24.05.2011.*
 - *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 31.05.2011 met kennisgeving op 02.06.2011. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

(...)”

Op 27 maart 2012 wordt de bestreden beslissing van 15 maart 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

◦ *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij ‘weigering vluchtelingenstatus–weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.24.05.2011.*

◦ *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.31.05.2011 met kennisgeving op 02/06/2011. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de tweede bestreden beslissing, omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging in verzoeksters illegale verblijfstoestand zou aanbrengen en omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werd reeds op 31 mei 2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft tegen dit bevel geen beroep ingesteld zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans tweede bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van de verwerende partij dat het gaat om een herhaald bevel, is gegrond. Het beroep is, in de mate waarin het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2012, onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.2 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. Mbt. de beslissing dd. 15/03/2012 waarbij de regularisatie geweigerd werd.

- Schending van de materiële motiveringsplicht – Art.62 Vw. en art. 3 Wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen

- Onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – beginsel van behoorlijk bestuur

- beginsel van behoorlijk bestuur - redelijkheidsbeginsel

Bij beslissing dd 15/03/2012 werd de regularisatie aanvraag van verzoeker ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een wettelijk toezicht uit te oefenen op de materiële motiveringsplicht van de DVZ.

In haar beslissing dd° 15/03/2012 waartegen beroep is de DVZ niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

DVZ besliste : (...)

Dat nochtans de kwestieuze beslissing NIET geldt voor het gehele gezin, doch enkel en alleen voor verzoekster de dochter R.. Dat voor de partner een afzonderlijke beslissing om andere gronden werd genomen.

Dat nochtans verzoekster ten tijde van de aanvraag wettelijk samenwoonde met de Heer D. D., haar wettelijke partner en vader van het gemeenschappelijk kind, R. geboren te (...) op 23/10/2009.

Dat de nodige officiële bewijsstukken werden gevoegd bij het verzoekschrift tot machtiging dd. 12/08/2011.

Dat het hier niet gaat om een “ gewone sociale relatie “ doch wel degelijk om een samenwonen als partners / gezin, bezegeld door een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente (...).

Dat de DVZ zich voor de beoordeling van de zaak en de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet gesteund heeft op de werkelijke feitelijke en juridische situatie.

Dat de omstandigheid dat aan de heer D. D. op 14/03/2012 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, niet doorslaggevend kan zijn. Dat immers geen enkel onderzoek werd gedaan naar de wettigheid en de reden van de aflevering van dit bevel.

Dat ook voor de heer D. D. een annulatieberoep werd aangetekend tegen het aan hem betekende bevel.

Dat DVZ bij de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging, enkel rekening kan houden met de omstandigheden zoals deze zich voordeden ten tijde van de aanvraag.

De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

(Opdebeeck I. en Van Damme M., *Beginnelsen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349*)

Dat de buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België wettigden wel degelijk aanwezig waren ten tijde van de aanvraag. Dat de aanvraag ontvankelijk was."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing, nu zij deze in het inleidend verzoekschrift weergeeft en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, betoogt de verwerende partij dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden met alle juiste feitelijke gegevens, waaronder verzoeksters wettelijke samenwoning. De gemachtigde oordeelde daarbij geheel terecht dat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden, gezien ook de partner waarmee verzoekster wettelijk samenwoont, net zoals verzoekster en haar kind, het Rijk dient te verlaten.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekster ook niet aantoonde dat zij geen gezinsleven kan hebben in haar land van herkomst (of een ander land). Volgens de verwerende partij is het bovendien slechts volledigheidshalve dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing motiveerde dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), dit gezien verzoekster zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had beroepen op *"tal van contacten met Belgen en mensen met een legaal verblijf"*. Het loutere feit dat verzoeksters partner een annulatieberoep zou hebben ingesteld tegen het aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten, doet verder geen afbreuk aan de eerste bestreden beslissing. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot dat de Raad er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat verzoekster er niet in slaagt de beoordeling van de eerste bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond te weerleggen. Volgens de verwerende partij werden alle door verzoekster aangehaalde elementen door de gemachtigde onderzocht, doch werd geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag om machtiging tot verblijf, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel inclusief. De eerste bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel,

met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2 De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Uit voormelde aanvraag blijkt dat verzoekster geen duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden en de elementen aangaande de gegrondheid van haar aanvraag. Zo beargumenteert verzoekster het volgende:

“A.

Dat verzoekster bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat als uitzonderlijke omstandigheid art. 3 en 8 EVRM ingeroepen wordt;

(...)

Dat verzoekster reeds sinds begin 2009 in ons land verblijft en er politiek asiel aanvraag; Dat zij ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten heeft;

B.

Dat verzoekster al haar sociale en economische belangen gevestigd zijn in België mede door haar lang verblijf in België, waardoor een gedwongen terugkeer verzoekster ernstige schade zou toebrengen aangaande haar gezinsleven;

Dat er humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig zijn; Dat er sprake is van een sociale verankering;

Dat zij werkbereid is en in het bezit is van een arbeidskaart;

Dat zij de Nederlandse taal vlot spreekt; Dat zij lessen Nederlands volgde, alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgering;

Dat zij in het bezit is van een Belgisch rijbewijs;

Dat zij tevens een verklaring van wettelijke samenwoning voorlegt; Dat zij samenwoont met een man legaal verblijvende in België; dat het gezin dient samen te blijven;

Dat haar kindje, D. R., in België geboren werd, hetwelk een bijzondere band met zich meebrengt; dat het kindje legaal in België verblijft;

Dat zij tal van contacten heeft met Belgen en met mensen met een legaal verblijf; Dat zij bij deze mensen goed aangeschreven staat;

Dat zij geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde;

Dat art. 8 en 3 van het EVRM hier dient te primeren; Dat verzoekster in het land van herkomst niets of niemand meer heeft om op terug te vallen;

Dat om hoger uitéengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

In het middel betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische situatie. Refererend aan de in de eerste bestreden beslissing vervatte motivering, wijst verzoekster erop dat zij op het moment van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf wettelijk samenwoonde met de heer D. D.. Verzoekster stelt dat het in voorliggend geval niet gaat om een “gewone sociale relatie” doch wel om een “samenwonen als partners / gezin, bezegeld door een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand

van de gemeente (...). Verzoekster merkt ten slotte op dat de omstandigheid dat aan de heer D. D. op 14 maart 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd betekend, geen doorslaggevend motief kan zijn. Volgens verzoekster werd immers geen enkel onderzoek gedaan naar de wettigheid en de reden van de aflevering van voornoemd bevel.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De partner met wie betrokkene wettelijk samenwoont en die het kind van betrokkene heeft erkend, D., D. (...), heeft op 14.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont zodoende niet aan waarom dat element een buitengewone omstandigheid zou zijn waardoor ze de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.”

Uit de door verzoekster op 12 augustus 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster zich onder meer heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid die de aanvraag om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. In de aanvraag haalt verzoekster daarbij zowel het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aan als het recht op respect voor het privéleven. In de aanvraag om machtiging tot verblijf beargumenteert verzoekster immers dat *“zij [...] een verklaring wettelijke samenwoning voorlegt; [d]at zij samenwoont met een man legaal verblijvende in België; dat het gezin dient samen te blijven”* en dat *“zij tal van contacten heeft met Belgen en met mensen met een legaal verblijf; [d]at zij bij deze mensen goed aangeschreven staat”*. De Raad merkt op dat uit de in de eerste bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met deze door verzoekster aangevoerde elementen en daarbij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster wettelijk samenwoont met de heer D. D., maar dat artikel 8 van het EVRM *in casu* evenwel niet van toepassing is, nu verzoeksters partner op 14 maart 2012 eveneens bevel heeft gekregen het grondgebied te verlaten en er van een verbreking van de familiale banden aldus geen sprake is. Verzoekster betwist niet dat haar partner op 14 maart 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, zodat vaststaat dat zij en het minderjarig kind erkend door haar partner, niet van haar partner/de vader worden gescheiden. Waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van *“het hele gezin”* is het duidelijk dat hiermee moeder en kind worden bedoeld. Dat voor de partner een afzonderlijke beslissing op andere gronden werd genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de partner tevens het grondgebied dient te verlaten.

De Raad wijst er daarnaast op dat de gemachtigde tevens is ingegaan op verzoeksters argument dat *“zij tal van contacten heeft met Belgen en met mensen met een legaal verblijf”*. In de eerste bestreden beslissing wordt immers overwogen dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster kennelijk veronderstelt, heeft de zinsnede *“gewone sociale relaties”* derhalve geen uitstaans met verzoeksters relatie met de heer D. D. doch wel met de contacten die zij onderhoudt *“met Belgen en met mensen met een legaal verblijf”*.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

3.3.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.4 Onder punt 2.1 van huidig arrest wordt besloten dat het beroep, in de mate waarin het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2012, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Het tweede middel dat verzoekster aanvoert en dat enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient bijgevolg niet te worden besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET